

Plátek

Číslo: 1

Rok: 2019

Recenze

Sport

Z parlamentu

Soutěže

Veselé Velikonoce

Ahoj čtenáři,

tak je tu zase Plátek, tentokrát velikonoční, a proto bych vám touto cestou chtěla popřát veselé Velikonoce, holkám co nejméně modřin a klukům bohatý mrskut. Velikonoce pro mě znamenají svátek strávený s rodinou a tradice. Ve většině vesnic je dodržována pondělní pomlázka. Chlapci chodí dopoledne po domech a mrskají pomlázkou děvčata, aby byla celý rok zdravá. Bohužel někteří klasické pomlázky z proutí nahradí větvičkami z jalovce, proutkem nebo vařečkou. Holky potom mají pěkné modřiny a většinou se jim pochopitelně tento zvyk nelíbí. Bývalo kdysi zvykem, hlavně na jižní Moravě, že na oplátku odpoledne chodila děvčata polévat chlapce studenou vodou, to už se ale moc nedodrží. U nás doma ovšem ano. Mnoho z vás, jak jsem zjistila, stráví tento den na nějakém výletě. Tak vám přeji pěkné počasí. Tento den si užijte podle svých představ.

V současné době vrcholí přípravy na Velikonoce. Všude se uklízí. Domy jsou vyzdobeny. Na Velikonoce se pečou nejrůznější sladkosti, např. mazanec a beránek. Pokud budete mít náladu, můžete si zkusit upéct velikonočního beránka. Recept na něj pro vás do plátku sepsala děvčata z 9. C. Nechybí ani křížovka o ceny, které jsou tentokrát v podobě velikonočních sladkostí. Zajímavých článků máme ovšem víc. Zpětně se podíváme se sedmáky na hory, na průběh valentýnských oslav ve škole, dozvíte se zajímavosti z parlamentu a soutěží. Přečtěte si nádherný příběh od Sáry Chmelové ze 7. B. Pokud budete mít o Velikonocích čas, můžete se nechat inspirovat žáky ze 4. A a na jejich doporučení navštívit v Brně výstavu o Titanicu. Také bych chtěla poznamenat, že v tomto čísle není poradna Saxany, jelikož má zkoušky v čaroškolce a neměla čas mi článek poslat, takže se omlouvám všem jejím věrným čtenářům. Ale nesmutněte, protože Plátek je nabitý spoustou zajímavých článků. Doufám, že si každý přijde na své.

A jak se teď žije devátákům? Momentálně máme „leháro“, protože je po přijímačkách a můžeme se konečně věnovat i jiným věcem. Tento rok máme Velikonoce až po přijímačkách a to znamená, že si je s klidnou hlavou určitě bezva užijeme.

Jak jste si jistě všimli, na schodech už visí naše tabla. Velmi často před nimi vidíme hloučky mladších spolužáků a doufáme, že se všem líbí. Nebylo vůbec jednoduché shodnout se na všem. Dopadlo to dobře a jsme na ně pyšní. No a na vás už bude, abyste podpořili své favority, protože opět chystáme soutěž o nejlepší pamětní listinu a tablo, která se bude konat v červnu. Soutěžit se bude i o nejlepší portrét učitele. Každý žák obdrží hlasovací lístek, který následně vyplní a vhodí do hlasovacího boxu. Taky nás čeká výpomoc na projektovém dni, který je zanedlouho po Velikonocích, a Týden devátáků, na který se já osobně těším už od šesté třídy. Náš týden devátáků bude trochu odlišný od těch, na které jsme zvyklí, protože nebudeme naši práci prezentovat jen před třídou, kterou si vylosujeme, ale i před rodiči a veřejností. Fiha! Snažila jsem se získat o Týdnu devátáků víc informací, ale musíme se nechat překvapit. Už se nemůžu dočkat, až to vypukne.

Už od října jste si na nás, devátácích, mohli všimnout jednotného oblečení. Píšu oblečení, protože se nejedná pouze o absolventská trička. Tento rok je to trochu jiné, protože žáci z 9. A si pořídili třídní mikiny, naše třída 9. B má mikiny i trička a 9. C zůstala věrná absolventským tričkům. Pokud pojedeme na výlet, určitě si toto oblečení nezapomeneme vzít s sebou.

Přeji všem příjemné čtení a krásné velikonoční prázdniny.

Michaela Keslová, šéfredaktorka

Z parlamentu

Poslední schůzka parlamentu se uskutečnila v pondělí 1. dubna 2019. První položkou na seznamu jednání bylo africké dítě. Obdrželi jsme Ibrahimovu fotku, na které drží v rukách dopis od nás. Naši koordinátoři, Jiří Bartoš a Pavel Florus, dostali za úkol zajistit napsání dopisu. O překlad se postarali tentokrát žáci osmého ročníku. Dopis si můžete přečíst na následující stránce.

Dalším bodem jednání byl výlet parlamentu. Jelikož mají žáci levnou dopravu, rozhodli členové parlamentu, že si udělají výlet do Prahy do Poslanecké sněmovny PČR. Do kanceláře Poslanecké sněmovny PČR byla zaslána žádost. Nabídnut nám byl jediný volný termín - 27. květen 2019 ve 13.00 hod.

Exkurze se zúčastní 20 členů parlamentu. Rozhodovat o účasti budou členové na příští schůzi podle odhlasovaných kritérií. Vybráni budou žáci, kteří během roku dobře pracovali a pravidelně se účastnili schůzí.

Poslední položkou k projednání byla „Velikonoční soutěž“. Plakát vytvořily Kristýna Kazdová a Julie Jízdná. Soutěž byla rozdělena do třech kategorií: nejhezčí pomlázka, nejkrásnější vajíčko a velikonoční dekorace. Výherci obdrželi poukázku do COOPu.

V diskuzi se mluvilo o florbalovém turnaji žáků 2. stupně. Některé třídy nesestavily týmy, turnaje se nezúčastní. Kvůli přijímacím zkouškám byl termín přesunut na měsíc květen.

Alžběta Krompová a Dominika Horáčková, 6. C

Dopis pro adoptovaného chlapce:

Dear Ibrahim,

how are you? We hope, you´re going well. What about your school? Is everything all right? Has your dormitory been reconstructed?

Our school is having a reconstruction. It started in February and it should be finished in June. The school is noisy and dusty, but it doesn´t matter because we are going to have two new ICT classrooms and a lift.

And what about your studies? When are you going to finish the school? What are your plans for the future? Would you like to study at university? Is difficult to study at your school? Have you got many friends?

We are looking forward to hearing from you.

Good luck with your exams.

Best wishes.

Students of ZŠ Edvarda Beneše Lysice

Na přání žáků, zejména z druhého stupně, zajišťoval parlament valentýnskou akci. Takže jsme i letos ve škole oslavili Den svatého Valentýna. Svátek bohužel připadl na období jarních prázdnin, a proto jsme tento den vyhlásili na pátek 8. února. Měla jsem velký zájem akci organizovat a se svými kamarádkami jsem se pustila do práce.

Dne 5. a 6. února jsme vybíraly od spolužáků valentýnská přáníčka. Velice nás potěšilo, že se vás

letos hodně zapojilo, jelikož se vybralo 107 valentýnek. Každé valentýnce jsme přiřadily číslo a zapsaly si do seznamu, od koho je a komu je určena. Některým žákům se zpočátku tento způsob nelíbil, protože nechtěli, aby obdarovaní věděli, kdo jim valentýnku posílá. Slíbily jsme však, že uchováme listovní tajemství. A proč jsme musely přistoupit k těmto opatřením? Bylo nám vysvětleno, že zabráníme posílání valentýnek s nevhodným obsahem. Byla to zodpovědná práce. Žádné psaníčko nebo dáreček se nesměly ztratit. Dlouhé odpoledne jsme strávily nad tříděním valentýnek

podle tříd. Valentýnky jsme roznášely v pátek. Nejvíce se jich rozdalo v 8. C, což byla zhruba třetina valentýnek. Překvapilo nás, že si někteří žáci z druhého stupně vzpomněli i na učitele. Co jim psali, ale samozřejmě nevíme. Kromě psaníček jsme roznášely také krabice s dárky a jedna dívka dostala překrásnou kytici růží (viz foto). Na prvním stupni se tentokrát moc valentýnek nerozdalo, ale i tam jich pár došlo. Vloni jsme měly víc psaníček z prvního stupně. O to víc nás těší, že se do této akce zapojili spolužáci z druhého stupně a že díky nám mělo hodně lidíček radost. Je docela fajn zpříjemnit si pobyt ve škole. Co říkáte?

Jsmo rády, že máte o tuto akci takový zájem, a doufáme, že bude i v dalších letech, ovšem pod vedením někoho jiného, pokračovat, jelikož my, devátáčky, už zde nebudeme. Věříme, že se budete i nadále zapojovat do této akce, protože my bychom se určitě dál zapojovaly.

Za „valentýnky“ Michaela Keslová, 9. B

Dne 4. března se poprvé školní kolo recitační soutěže prvního stupně uskutečnilo kvůli stavebním úpravám ve školní družině. Podle mého názoru dopadlo dobře. Ještě před začátkem žáci ze třídy 5. A nacheystali lavičky a ostatní věci, např. koberce a dekorace. Po pár minutách se ostatní začali postupně přemisťovat do školní družiny a naštěstí byl počet laviček dostačující. Poté, co se všichni žáci usadili a ztišili, paní učitelka Tejkalová zahájila soutěž proslovem. Popřála recitátorům hodně úspěchů a začala postupně vyjmenovávat členy poroty. Byly to naše paní učitelky. Recitátoři byli již tradičně rozděleni do tří kategorií. Nultou kategorií tvořili ti nejmladší, tedy žáci 1. ročníku. Do první kategorie byli zařazeni recitátoři z 2. a 3. ročníku a druhá (poslední a nejstarší) kategorie patřila žákům ze 4. a 5. ročníku. Podle mého názoru byli všichni recitátoři skvěle připraveni. Líbil se mně také výběr textů, nejvíce těch vtipných. Po přestávce byli všichni zvědaví, jak soutěž dopadne. Začalo se s vyhlášením vítězů.

V nulté kategorii se nejlépe dařilo Elišce Tejkalové, na druhém místě skončila Gabriela Pižlová a třetí místo získal Kryštof Keprt. V první kategorii bylo umístění následující: první místo obsadil David Dvořáček, druhá skončila Dominika Nedomová a třetí Eva Kotolanová. V nejstarší kategorii si nejlépe vedla Lucie Burianová, druhá byla Natálie Danáčová a třetí místo ukořistil Jakub Kašpar.

Všem výhercům gratuluji a doufám, že se jim bude dařit i v dalších kolech. Adam Fleischlinger, 5. A

Ve stejný den se na naší škole konalo i školní kolo recitační soutěže druhého stupně. Všichni recitátoři se sešli ve 13:00 hodin v učebně VKO. Jako každý rok byli rozděleni do dvou kategorií, žáci 6. - 7. ročníku a 8. - 9. ročníku. Porotu tvořili učitelé českého jazyka. V obou kategoriích byly všechny výkony velmi zajímavé a vyrovnané. Ze všech soutěžících musela ale porota vybrat jen tři nejlepší. V první kategorii se dařilo Kamilu Špačkovi a obsadil 3. místo, na 2. místě skončila Edita Setničková a celou kategorii ovládl Štěpán Zouhar. Ve druhé kategorii se na 3. místě umístila Michaela Keslová, na 2. místě Veronika Španělová a konečně na 1. místě byla Marie Nedomová. První dva výherci z každé kategorie postoupili do oblastního a okresního kola.

Ve středu 6. března se konala oblastní soutěž O lysické sluníčko. Nejlépe si z naší školy vedly Eliška Tejkalová (1. místo) a Gabriela Pižlová (3. místo), obě z 1. A.

Na 18. ročník „Setkání s poezií“ v Adamově odjeli naši recitátoři 20. března. V okresním kole obsadila ve druhé kategorii Lucie Burianová z 5. A krásné třetí místo. Ocenění poroty si odvezly Eliška Tejkalová a Gabriela Pižlová z 1. A, Edita Setničková z 6. B a Veronika Španělová z 9. C. Soutěže se zúčastnilo 67 recitátorů. Někteří měli texty velmi pěkné, vtipné, kterým jsme se s chutí zasmáli, jiní příliš dlouhé. Např. báseň Havran byla recitována celých 15 minut. Byl to pro všechny velmi náročný den, dlouhé čekání na vystoupení, poslech mnoha textů, ale určitě všichni získali mnoho cenných zkušeností. Děkujeme paní učitelce Zemánkové a paní asistentce Setničkové za doprovod.

Veronika Španělová, 9. C

Literární soutěž

I v letošním roce se žáci naší školy zúčastnili literární soutěže O cenu Ludvíka Kundery, kterou pořádá Městská knihovna Kunštát a základní a mateřská škola. Pro školní rok 2018/2019 byla vyhlášena dvě témata: Tak tohle jsem od tebe nečekala a Zažít nudu vadí.

Dne 6. února jelo čtrnáct žáků (mezi nimi i já) na slavnostní vyhlášení do kunštátské školy. Naši soutěžící byli rozděleni na dvě kategorie, žáci ze 6. a 7. třídy a 8. a 9. třídy. Jelikož jsme přijeli o trošku dřív, jeden pan učitel z Kunštátu byl ochoten nám ukázat školu. Po prohlídce jsme se přesunuli do divadelního sálu. Sedli jsme si na červená křesla. Když jsme byli v sále všichni, přivítaly nás dvě paní, paní učitelka Kuchyňová a paní knihovnice Banyová. Vypadaly velmi sympaticky. Po úvodu začaly předčítat slohy, které se jim líbily. Každou práci okomentovaly a doporučily autorovi, v čem by se mohl ještě zlepšit. Pak vyhlásily vítěze. Z naší školy v kategorii 6. a 7. tříd obsadily 3. místo Valentýna Baňová a Eliška Pavlíčková, 2. místo Karolína Zárubová a 1. místo Sára Chmelová.

V kategorii 8. a 9. tříd Marie Řehůrková ukořistila 3. místo a Nela Straková 2. místo. Všem výhercům gratuluji.

Šárka Zimulová, 6. C

Vítěznou práci v kategorii žáků šestých a sedmých tříd si můžete ve zkrácené verzi přečíst.

Úsvit dávných válečníků

Byly dvě hodiny odpoledne. Dějepisárka Tečná zrovna opakovala vyspělý Řím a Řecko. Nikoho to nebavilo, tak pod lavicemi hráli na mobilech nebo si posílali vzkazy a povídali si. Učitelka si toho zřejmě nevšimla. Až najednou...

„Horák, co to je?“ zeptala se přísně.

„Nic,“ řekl Filip a rychle svůj papír schoval.

„Dej mi to,“ přikázala Tečná.

„No jo,“ zahučel a donesl papír učitelce.

„Hm,“ pokyvovala úča hlavou. Pak začala číst papír nahlas: „Sraz v 7 na TWA. Vezměte si svoje velitele. Až přijдете, napište do chatu.“

Co to má být? Nějaký karneval?“

Celá třída se rozesmála.

„Co je na tom vtipného?“ mračila se úča. Celá třída naráz zmlkla. Tečná ještě jednou přešla třídu svým ohnivým pohledem a zastavila se na Pavlu Macháčkovi.

„Macháček, k tabuli! Tak, povídej. Kdy zavraždili Caesara? Určitě to víš, když se bavíš.“

Rozhostilo se ticho. Bylo slyšet jen tikání hodin. A pak se najednou ozval sladký zvuk zvonku.

„Svobodaaaaaaa!“ křičel Milan.

„Tak běž, Macháčku. Však na tebe přijde řada. Nemysli si,“ zlobila se učitelka.

Sára zapnula počítač. „Ještě pět minut,“ oddechla si. Plocha se však nenačetla. *Proč zrovna teď?* zlobila se v duchu. Musela ho restartovat. Podruhé už všechno naběhlo v pořádku. Zbývaly dvě minuty. *Honem!* Rychle si naklikala heslo na svůj hráčský účet a spustila hru.

Smysl hry spočíval v tom, že sis vzal nějakého řeckého, římského, barbarského nebo kartágského velitele, k němu tři jednotky a bojoval jsi se svými spojenci proti nepříteli. Stačilo ho buď vyhladit, nebo obsadit základnu. Jednoduché.

Konečně! oddechla si Sára. Bylo právě na čase. Vzala si své dvě jednotky lučištníků a jednu jednotku řeckých hoplitů. Přesně, když se číslice 59 změnila na 00, klikla na tlačítko *Hrát*. Chvilí čekala, než se bitva načte. Měla štěstí. Mezi jejími spojenci byli všichni – Daniel, Filip i Jarek. Daniel si vzal Vercingetorixe, Filip Germanica a Jarek Arminia.

„Tak jdeme na to,“ povídala si pro sebe Sára.

Bitva proběhla dobře. Měli skvělé spojence a Sára, Jarek, Filip i Daniel masakrovali nepřátelské vojáky o sto šest. Na konci bitvy byla Sára třetí, předběhl ji Filip se svou římskou pěchotou a nějaký Rus. Stiskla tlačítko pokračovat. Obrazovka ale lupla a byla celá černá.

„Ach jo,“ naštvála se Sára a vzala si do ruky mo-

bil. Vytočila číslo na Filipa. Ten to okamžitě vzal.

„Co je?“ ozvalo se.

„Nejede mi monitor.“

„Cože? Mně taky ne. Jak je to možné?“

„Nevím. Stalo se to na konci bitvy po konečným skóre,“ vysvětlovala Sára.

„Jo. Je to celý nějaký divný.“

„Volá mi Jarek. Tak čau,“ Sára ukončila hovor a hned zase zvedla Jarka.

„Mám tu problém,“ začal Jára. „Nejede mi monitor.“

„Si děláš srandu? Nám, mně a Filipovi, taky ne! Teď jsem mu volala.“

„Dobře. Zavolám ještě Danielovi. Ahoj,“ rozloučil se Jára.

Jarek se postavil a šel k oknu, kde byl lepší signál. Najednou mu zazvonil mobil. Daniel. Zvedl ho a přiložil si ho k uchu.

„Nejede ti monitor,“ hádal Jára.

„Jak to víš?“ divil se Daniel.

„Nejede nikomu.“

„Co budeme dělat?“

Jarek se mu už chystal odpovědět, ale nestihl to. Něco ho sevřelo a táhlo ho to do monitoru. To samé se ve stejný čas stalo Sáře, Filipovi i Danielovi. Neměli šanci se ubránit. Vcuclo je to dovnitř.

Všichni čtyři se objevili na jakémsi náměstí. Vypadalo jakoby ze středověku. Kolem stály obrovské domy se sloupy. *Vlastně to jsou chrámy*, pomyslela si Sára. *Ale jak se sem dostaly?* Na náměstí nebyli sami. Kolem bylo tolik lidí! Všichni na sobě měli zbroj, někteří koženou, jiní zase z nějakého kovu. Byli to vojáci! Většina měla v ruce štít, objevily se tu kulaté, hranaté, ale i oválné. Ti s těmi hranatými štíty měli u opasku krátký meč. Řekové s kulatými štíty zase kopí nebo píky. Náměstí celé hučelo a plnilo se dalšími a dalšími lidmi ve zbroji.

Vtom si Daniel všiml, co má na sobě on.

„Ech!“ zvolal. „Co to je?“

Filip se na něj podíval a začal se smát. Daniel vypadal přesně jako Vercingetorix ze hry, kterou před chvílí hráli. U opasku mu visela válečná sekera.

„Co se směješ? Koukni se na sebe,“ upozornil Filipa Dan. Filip byl pro změnu ve stylu Germanica. U nohou mu ležel štít a helma. Filip se pro ni sehnul a nasadil si ji. Jen tak z legrace zvolal: „Bacha! Jsem Germanicus, římský konzul!“

„Hej, hej, hej!“ ozvalo se z davu sborově.

„Máš tu své přívržence.“

„Drž klapačku, Jarku.“

Sára se podívala na sebe. Kynane.

Jarek byl, jak se dalo čekat, Arminius.

Najednou k nim přijel na koni zvláštní muž beze zbroje a volal: „Pojďte za mnou.“

„Hm. Tak jdeme, no.“

Tak jednoduché to ale nebylo. Muž jim totiž ujel. Než se vymotali z náměstí, třikrát zabočili do slepé uličky. Nakonec ale došli, kam měli.

Po schodech vyšli na balkon a rozhlédli se po okolí. Brada jim málem spadla na zem. Pod nimi se rozprostíralo obrovské údolí. A v něm byly tisíce vojáků. Ve středu stáli římsí vojáci. Po jejich pravici Řekové a na levici Barbaři. Všichni byli vybavení alespoň koženým brněním a pak měli piky, oštěpy, luky, meče, praky a další všemožné zbraně.

„Á. Tady jsi, Germanicu,“ ozvalo se za čtveřicí. Podle oblečení to byl zřejmě Caesar. Měl i zlatou ratolest kolem hlavy a v ruce třímал standartu. „Měl by ses vojákům ukázat. Už čekají.“

Filip váhavě přešel k okraji balkonu a naklonil se. *Uf, to je výška*, pomyslel si. Narovnal se a pořádně se rozhlédl. Šum vojska náhle ustal a všichni hleděli na Filipa. A pak se ozvalo bouřlivé jásání.

„A co budem dělat my?“ zeptal se Jarek, když se koukal na Filipovu armádu. Bylo mu jasné, že hlavním vedoucím je tu Filip.

„Vy povedete své vlastní jednotky. Však víte, kam patříte.“

Ne, nevíme, zakabonil se Daniel.

„Kdy bude vůbec ta bitva?“

„Za chvíli se přesunete na bojiště a pak vše vypukne.“

Caesar odešel, nasedl na koně a přátelé viděli jen, jak cválá směr katapulty.

„Kde to vůbec jsme? A v jaké době?“ otrásl se znepokojeně Daniel.

„Tuším, že někdy v roce 60 př. n. l. Ale špatně se to odhaduje. Jsou tu různí velitelé z různých dob.“

„Ne. Já vím, kde to jsme. Celou dobu jsme museli být slepí, ale je to jasné jak facka! Nějak nás to dostalo do té hry! Je to nelogický, ale je to tak. Dívejte: je tu Miltiades, Caesar, Arminius, Kynane. Téměř všichni z TWA.“

„I Boudica,“ vložila se do toho Sára, která jenom zírala na přicházející ženu. Boudica měla koženou zbroj a obličej celý pomalovaný modrou barvou.

„Správně. To vám to ale trvalo, než jste na to přišli.“

„Proč tu jsme?“

„Chtěli jste bojovat a dostali jste příležitost.“

„No to jsme hrozně rádi,“ komentoval to ironicky Jarek.

„Jediná možnost, jak se odsud dostat, je vyhrát nadcházející bitvu. Samozřejmě, když prohrajete, zemřete.“

„A nemůžu tu jen počkat, zatímco budou vojáci bojovat?“ zeptal se s nadějí Daniel.

„Ne,“ usmála se Boudica.

Vtom se z ulice přihlítil Ambriox. *Teda! Ten je ale barevnej!* pomyslel si Daniel. Ambriox byl také pomalovaný. Zřejmě severská tradice.

„Nepřítel už jde!“ volal Ambriox.

„Honem. Na místa,“ vyděsila se Boudica a vedla přátele dolů do údolí. Sára šla za prakovníky. Na Filipa čekal oddíl římských legionářů. A Jarek se s Danem vydal za barbary. Vyhoupł se do sedla a vzal do ruky otěže. A vtom spatřil, jak se přední linie dala pomalu do pohybu.

„Rychle!“ zařval Daniel, jak mu jeho hlasivky nejvíce dovolily. Celá barbarská horda pochodovala vpřed.

Jarek se dostal do vedení a předjel celou legii.

Celou legii ovládal Filip jako Gemanicus. Nepřítel zaútočí na druhou stranu města, a proto město musí co nejdříve obejít. Brzy se dostali na správné pozice a rozestavěli se do bojových formací. Sára přešla na pravé křídlo, za Danielem a Jarkem. Ten byl ale pryč. Chvíli se rozhlížela a pak zahlédla Jarkův oddíl, jak se přibližuje. Jakmile se ale podívala pořádně, zjistila, že velitele tohoto oddílu nezná. Jednotka právě projížděla kolem malého lesíku, když se na ně vyřítit opravdový Jarek. Za chvíli už nezbyl jediný voják. Ve stejnou chvíli, kdy umřel poslední nepřátelský bojovník, se objevila mega obří armáda. Zaduněly válečné rohy a všichni vyrazili s křikem bojovat.

„Střílejte na mé znamení!“ křičela Sára a vystřelila první ránu. Střela byla přesná. Zasáhla nepřátelskou pěchotu a za ní jich letěly další tři stovky. Nepřátelé byli oslabeni, ale Sára už nemohla střílet dál, protože se začalo bojovat tváří v tvář a mohla by zasáhnout vlastní spojence. Našla nový cíl.

Filip byl přesně ve středu celé legie a s vervou se vrhal do bitvy. Zlikvidoval už pět družstev. Bohužel to stálo i hodně životů jeho Římanů. Předvoj nepřátelských jednotek již zlikvidoval, teď hledal další oběti. Když vtom si všiml, že pravé křídlo ustupuje.

„Vojáku, běž a řekni Miltiadovi, aby vyslal píkaře,“ řekl rychle jednomu z bojovníků.

Jarek se rozjel přímo do další jednotky. Ale všiml si i něčeho jiného. Lučištníci. Než stihli lučištníci zareagovat, polovina jejich oddílu padla pod kopyty Jarkových bojovníků. Lučištníci neměli šanci.

„Pane! Pane! Pravé křídlo padlo!“ volal jeden voják na Filipa.

„Kde je Miltiades?“

„Ještě tam nedorazil, ale už je blízko.“

„Dobře. Převezmi velení nad ostatními,“ řekl Filip a sám se se svou jednotkou prodíral napravo.

Miltiades už byl na cestě. Dál pobízel své vojáky. Přišli v pravou chvíli. Pravé křídlo již nežilo.

„Falanga!“ zakřičel přes všechn hluk a řev okolních jednotek. Píkaři se semkli k sobě, nastavili dlouhá kopí a pomalu se sunuli kupředu. Nepřítelé se lekli napřažených pík a ustupovali zpět. A najednou se úplně rozprchli. A pak je Miltiades rozmetal.

Když Filip uviděl, že je pravé křídlo pod kontrolou, vrátil se zase do středu a pomalu, ale jistě postupovali vpřed. A najednou se objevily další řady nepřátel a Filip zavelel stát.

Sára spatřila, že se Filip s vojskem zastavil. Teď přišla řada na ni. „Palte!“ zvolala Sára a vystřelila z praku. Prakovníci dobře plnili svou práci. Naděje však znova klesla, když se nepřátelská vojska sešikovala do želvy. Filip dal povel k rychlému výpadu a způsobili nepříteli těžké ztráty. Pořád ale byli v přesile.

„Jedem!“ zvolal Jarek a rozjel se směrem k městu přímo za Caesarem.

Caesar byl se svými katapulty na kraji města. Zatím ani jednou nevystřelil. Čekal na vhodnou příležitost.

„Arminie. Neseš mi špatnou zprávu?“ podotkl, když spatřil jeho polomrtvé družstvo.

„Potřebujeme, aby ses zařadil do boje. Přesuň se více do středu a odstřeluj pěšáky.“

„Dobrá, ale ty si doplň své družstvo. Budeš ho potřebovat,“ řekl škodolibě Caesar a dal povel k přesunu. Těžké katapulty se sunuly pomalu kupředu. Caesar je neustále komandoval.

Ve středu panovala panika. Vojáci se strachem utíkali. Filip měl čím dál méně početnější jednotku. Nepřítel naopak sílil. *Prosím. Caesare, už vystřel!* prosil v duchu. Jeho přání se vyplnilo. V tu chvíli byl už Caesar na určeném místě a vypálil první střeily. Dopadlo to katastrofálně, tedy pro nepřítel. Ka-

tapulty zasáhly cíl přesně. Zlikvidovaly celkem téměř čtyři jednotky.

„Do boje!“ zařval Filip. Nepřítel jim padl přímo před očima. Ti, kteří ještě zbývali, se dali na útěk do tábora. Lučištníci odstřelovali zbylé jednotky, které ještě chrabře chránily tábor před nepřitelem. Vtom si Sára uvědomila, že tu není Daniel a Jarek.

Utíkala zpátky k městu a volala: „Danieli, Jarku! Kde jste?!“ Nikdo jí však neodpovídal. Až pak najednou: „Kynane!“ Mával na ni Caesar. Běžela k němu.

„Zde jsou tví přátelé,“ ukazoval na poraněného Daniela. Daniel byl celý pořezaný a popálený. Někde ztratil helmu. Jarek ho ošetřoval a obmotával mu popáleniny.

„Co se stalo?“

Nikdo jí však už neodpověděl, protože nepřátelská základna padla. A pak...

...je najednou něco vtáhlo do nicoty a oni se ocitli u Daniela na půdě.

„My jsme se vrátili!“ zvolal radostně Daniel, který půdu okamžitě poznal a běžel rozsvítit.

„Ach jo. Ta válka byla docela super,“ povzdechl si Filip. Jarek ho sežehl pohledem.

„A čumte, co nám zůstalo,“ ukazoval Daniel. Už byli zase jako dřív. Žádné stopy po boji. Ale zůstalo jim oblečení a zbraně. Danielovi se dokonce vrátila i ztracená helmice.

„Alespoň máme památku. Ale jak to propašujem přes naše mámy?“ zeptal se Jarek.

„Dáme to k vám přes plot. Vy máte velkou kůlnu, to se tam vleze,“ navrhl Filip.

Daniel přešel ke dveřím a odemkl. „Pojďte,“ vyzval kamarády.

Když se potichu snažili dostat na zahradu, přistihla je Danielova máma.

„Co to je?“ ptala se a ukazovala na Danielovu sekeru. „To máte z tý hry, že? Vy už si na to hrajete i v reálu. Asi ti to budu muset zakázat.“

Kdyby jen Danova máma tušila, co se jim stalo.

„Mně to nevadí. Tý hry už mám plný zuby. Ale můžem jít ven, že jo?“

„No dobrá. Ale žádné bojování. A neporežte se.“

„Neboj,“ zakřenil se Daniel a šli k Jarkovi.

Další den ve škole:

„Hej Filipe,“ volal Milan. „Už jsem si to taky stáhl. Zahrajem si?“

„Ne!“ křičel Filip a s Danielem a Jarkem prchali ze třídy.

Ti jsou ujetí, pomyslel si Milan a šel si opsat úkol do matiky.

Sára Chmelová, 7. B

V pátek 1. března jsme všichni ze šestých tříd jeli do Brna do divadla Radost na představení Bylo nás pět. Zjistila jsem si, že divadlo Radost je nejstarším dětským divadlem v Brně. Hraje se v něm už od roku 1947. Významnou osobností divadla od roku 1994 do dneška je Vlastimil Peška, ředitel, umělecký šéf, režisér a dramatik. A právě tento člověk napsal scénář k humoristické knize Karla Poláčka a režíroval i představení stejnojmenné hry Bylo nás pět.

Představení i s patnáctiminutovou přestávkou trvalo dvě hodiny. Petr Bajza, hlavní hrdina, se ve vzpomínkách vrací do dětství. Představuje divákovi své čtyři kamarády - Antonína Bejvala, Čeňka Jirsáka, Edu Kemlinka a Zilvara z chudobince. Zažívají spolu dobrodružství ve škole i po ní, dělají různé lumpárny, za které jsou pak potrestáni. Děj byl doplněn písněmi. Herci hráli na různé nástroje. Do hry byli zapojeni i někteří diváci.

Představení nás zaujalo, a stejně tak by zaujalo určitě i dospělě. Každý se rád vrací do dětství.

Eliška Křenková, 6. C

Představení bylo vtipné. Výborná byla např. scénka, kdy maminka chtěla Pěťovi učesat vlasy, zvedla čepici, a zjistila, že žádné nemá. Líbily se mně herecké výkony, herci hráli také skvěle na hudební nástroje. Do hry byli zapojeni i diváci.

Bety Krompová, 6. C

Celým představením nás provázel Pěťa Bajza, který si na začátku přál vidět své kamarády z dětských let. Zaujala mě koňská hlava, která toto přání Petrovi splnila. Stačilo jen, aby si odplivla. Moc se mně na představení líbilo vtažení diváků do hry. Vybraná byla naše paní psycholožka. Velmi mě překvapilo, že každý herec hrál na nějaký hudební nástroj. Pobavilo mě i časté zpívání a tancování.

Klára Vojtová, 6. C

Toto představení se mně líbilo, bylo to humorné a fajn. Mou nejoblíbenější postavou byl Zilvar z chudobince. Líbilo se mně na něm jeho drzé chování. Zasmáli jsme se i tomu, jak mluvil. Nejvíce jsem se ale zasmál příhodě v kině a staré babičce na vozíku.

Patrik Kesl, 6. C

Herci ve škole

Ve čtvrtek 7. března zavítali do naší školy dva herci z královéhradeckého Divadélka pro školy. V divadelním představení „Fenomén Karel Čapek aneb Od Dášenky ke zkáze světa“ jsme se dověděli zajímavosti ze života nejslavnějšího prvorepublikového spisovatele a dramatika. Následoval dialog loupežníka a myslivce ze hry Loupežník. Z Povídek z jedné kapsy jsme zhlédli zdramatizovanou povídku Básník. Zaujaly nás i úryvky z her Bílá nemoc a Adam stvořitel. Herci se nezapomněli věnovat, jak slibuje název představení, samozřejmě ani knížce pro děti Dášenka, či-li život štěněte.

Zúčastnila jsem se tohoto představení. Divadlo se mi moc líbilo a bylo vtipné. Zaujalo mě, že se do her zapojovali i spolužáci. Zasmáli jsme se při Vojtově výstupu v Dášence. Já jsem byla jako Mimi oslovena při hře Loupežník a tato hra se mně také nejvíce líbila. Tomáš s Dušanem byli vtipně zapojeni do hry Adam stvořitel. Nelíbilo se mně občasné použití vulgárních výrazů. Jako celek bylo divadlo skvělé a je na co vzpomínat.

Adéla Janečková, 7. C

Nejvíce se mně líbilo, jak měl jeden spolužák napodobit štěkání štěněte a psa. Zaštěkal ale úplně stejně. Dále se mně líbilo, jak v ukázce Adam stvořitel spadl Bůh ze židle. Mysleli jsme si, že pád do hry nepatří. Bylo to tak působivé, že až později jsme zjistili, že ze židle spadl i v následujícím představení. Nelíbila se mně ukázka z Bílé nemoci, přišlo mně to nudné a až moc vážné.

Kamil Špaček, 7. C

Mladí lidé v evropských lesích

Ve středu 20. února jsme se ještě s Nikčou Dostálovou zúčastnily místního kola mezinárodní soutěže YPEF (Young People in European Forests). Jako každý rok se konala v Černé Hoře pod záštitou místní lesní správy. Soutěžily jsme jako jedno družstvo a otázky se, jak můžete poznat z názvu soutěže, týkaly lesnictví.

Nejprve jsme psaly písemný test, který se skládal z otázek, u kterých jsme vybíraly správnou odpověď ze tří možností. Oproti loňskému roku se nám zdál test docela jednoduchý. Menší pikantností se letos stal úkol: „Namaluj průřez kmene a popiš jej.“ Botaniku jsme, dle našeho názoru, zvládly dobře (díky přípravě pod vedením pana Arnošta Šmětky). Horší už to bylo s praktickou částí. Kamenem úrazu se pro nás staly lesnické pomůcky. Opravdu nás nenapadlo, že budeme muset poznat jednotlivé části motorové pily, a ještě k tomu jejich účel. Tuto část „poznávaček“ připravovaly bývalé žákyně naší školy, Michaela Homolková a Anna Nekoušová, takže jim samozřejmě mnohokrát děkujeme. Posledním úkolem bylo vypočítat plochu oplocenky a určit, kolik sazeniček musíme použít k pokrytí tohoto prostoru. Ano, vypadá to spíše jako slovní úloha do matematiky, ale i s tím se lesníci musí vypořádat.

Atmosféra před vyhlášením výsledků byla napjatá a nic neříkající pohledy „Ing. Houbičkáře“ tomu moc nepomohly. Nakonec jsme se však dozvěděly o našem umístění na prvním místě. Napětí v našich obličejích se rázem změnilo v nesmírnou radost. Díky našemu vítězství jsme postoupily do regionálního kola, které se bude konat koncem dubna v Brně.

Myšlenka této akce se nám velmi líbí i proto, že není vůbec omezena jen na lidi, kteří se věnují myslivosti, týká se hlavně lesa, jeho škůdců, těžby dřeva atp.

Myslíme si, že můžeme i za Nikču říct, že jsme si dopoledne užily. Věnovaly jsme se tomu, co máme rády a co nás baví. Chybět samozřejmě nesměla ani fotka s legendární muchomůrkou. Velké díky patří i Nadi Novotné, která nám dělala doprovod.

Kateřina Trojanová a Petra Růžková, 9. A

Jak jsme pluli na Titanicu

Pozvánka na akci

Dozvěděli jsme se, že je v Brně výstava věnovaná lodi Titanic. Na výstavu jsme se ve škole dobře připravili. Zjišťovali jsme si informace o události, která se tehdy stala. Dozvěděli jsme se o věcech, které byly v té době novinkou - lodní šroub, Pepsi Cola. A mohli jsme vyrazit. U vstupu jsme obdrželi palubní lístky s informacemi a stali jsme se jedním z cestujících. Propůjčili nám audio průvodce. Na začátku expozice jsme si prohlédli parní lokomotivu. Potom jsme se šli podívat na film o stavbě Titanicu a jeho vyplutí roku 1912. Viděli jsme také model lodí, který byl hodně zmenšený. Titanic měl čtyři komíny, jeden byl na okrasu. Když jsme vešli na palubu, byli jsme překvapeni exponáty vylovenými ze dna moře. Viděli jsme nádobí z Titanicu, prošli jsme pokoje, kajuty. Přesunuli jsme se k ledovci. O pár kroků dále jsme potkali napodobeninu záchranného člunu. Na konci jsme si četli tabulky se jmény a třídami, kterými pasažéři cestovali, a zjistili jsme, jestli bychom přežili. Skončila výstava a my jsme se přesunuli k suvenýrům.

Výstava se nám moc líbila, nejvíc originální věci z Titanicu. Když jsme psali vědomostní kvíz o Titanicu stažený z internetu, všichni ho měli skoro bez chyb. Výstavu vám doporučujeme navštívit, využijte poslední šanci. Pro velký zájem byla prodloužena do 19. května. Informace k době, ve které plul Titanic, naleznete na internetových stránkách výstavy (případné dotazy zodpoví žáci 4. A).

A na závěr jsme si pro vás připravili soutěžní otázku: Kdy ztroskotal Titanic? Uveďte přesné datum, připište jméno a třídu a papírek odevzdejte do naší třídy. Čeká na vás odměna!

Skupinová práce žáků 4. A

V pátek dne 22. března se v naší třídě konal výukový program „Hasík“, který pro žáky 2. - 6. ročníku organizuje Hasičský záchranný sbor České republiky. Jedná se o výchovu dětí v oblasti požární ochrany.

Do naší třídy přišli dva hasiči z požární stanice z Boskovic, Katka a Aleš Bohanusovi. Dozvěděli jsme se spoustu nových věcí o jejich práci. Nejprve nám řekli, že hasiče můžeme přivolat k požárům, dopravním nehodám, záchrane osob a zvířat, k živelným pohromám, k chemickým a ekologickým haváriím. Pak nám ukázali, co má hasič při výjezdu na sobě, a Aleš Bohanus se oblékl tak, jako by šel k požáru. Docela nás zaujaly boty hasičů. Řekli nám, že i kdyby přes ně přejelo auto, hasič to neucítí. Zjistili jsme, že si s ním můžeme povídat, i když má na sobě dýchací masku. Pomocí dýchacího přístroje může hasič dýchat 40 minut. Zaujalo nás, že taková výbava stojí 80 000,-Kč a váží 25 kg. Velmi se mně líbila. Zopakovali jsme si důležitá telefonní čísla, která, myslím si, všichni dobře známe. Řekli nám, ať si představíme, že něco v našem okolí hoří. Chtěli jsme, aby jako hořela škola. To se moc té paní nelíbilo, raději zvolila lavičku v letním kině. Předvedli nám, jak se máme chovat, když někde hoří a my mluvíme s člověkem na telefonním čísle 150. Nejdřív musíme říct své jméno, potom vysvětlit, co a kde se stalo. Někdy také chtějí popsat, co vidíme kolem sebe. Zdůraznili, že nikdy neukončujeme hovor jako první. Na tísňovou linku se dá volat bez kreditu i bez SIM karty. Poučili nás, abychom na tuto linku nevolali zbytečně, protože právě v tu chvíli může někdo jiný nutně potřebovat jejich pomoc. Také se dá vyhledat, kdo zneužil tísňové volání. Mohl by být za to potrestán.

Myslím si, že jsme se dozvěděli mnoho užitečných věcí.

Aneta Šafránková, 6. C

Lyžák 7. ročníku

I když je už jaro v plném proudu a čekají nás svátky jara, Velikonoce, přesto si neodpustím informovat vás o našem lyžařském kurzu.

V neděli 13. ledna jsme vyrazili lyžovat do Velkých Karlovic v Beskydech. Cesta byla super a zábavná. Stavili jsme se v Olympii. Tam jsme si koupili trička. Někteří si je koupili stejná podle pokojů. Měli jsme z nich velkou radost. Na místo jsme dojeli později, takže jsme už nelyžovali. Místo toho jsme se šli projít. Na večeri jsme poznali pana Petřeka, majitele penzionu, který byl moc fajn.

Druhý den jsme šli poprvé lyžovat. Dělili jsme se do tří skupin. První skupinu měla paní učitelka Kubíčková, druhou si vzal pan učitel Sedláček a třetí byla přidělena paní učitelce Požárové. Když jsme dolyžovali, šli jsme na oběd. O jídle se zmiňuji proto, že po celou dobu bylo výborné. Večer měla první skupina program. Bylo to celkem fajn a zábavné. Po večerech to bylo nejlepší, užili jsme si nejvíc srandy. Ve středu už šli všichni na svah. Spoluzákům ze třetí skupiny šlo lyžování velmi dobře na to, že se to teprve učili. Na všech (nejen na nich) bylo vidět zlepšení. Místo odpoledního lyžování jsme šli na túru. Všichni hrozně nadávali, pochopitelně kromě učitelů. Bylo tam totiž hrozně moc sněhu. Chůze byla namáhavá, brodili jsme se až po kolena. I tak jsme si zábavu našli. Váleli jsme se ve sněhu a dělali jsme tam andělíčky. Celí utmácení jsme došli do hospody, kde jsme si dali jídlo a pití. Cesta zpátky byla už lepší. Ve čtvrtek ráno jsme měli skoro celou dobu volné jízdy. Odpoledne se konala soutěž ve slalomu. Já byla jediná z druhé skupiny, kdo se zúčastnil. Nechtěla jsem zklamat pana učitele Sedláčka. Na prvním místě se umístili Karolína Lukášová a Jakub Kazda. Na druhém místě byli Štěpánka Fialová a Tomáš Pavlíček. Na třetím místě skončili Sára Chmelová a Vojtěch Vybíral. Jakub Kazda byl rychlejší než učitelé. Večer jsme měli diskotéku. Museli jsme se obléct do nějakých kostýmů. Některé kluky jsme převlékli za postavy z Harryho Pottera. Adam Gracias byl za Harryho Pottera, Oliver Zachoval za Hermionu a Tomáš Pavlíček za Rona. Tento večer jsme si hrozně moc užili, byl asi nejlepší ze všech. V pátek jsme se už bohužel vrátili.

Lyžák jsme si moc užili a v osmičce bychom jeli rádi znovu.

Petra Šínová, 7. C

Postav most!

Dne 8. února jsem se zúčastnil soutěže „Postav most“, kterou pro žáky základních škol připravili na Masarykově střední škole v Letovicích. Náš tým se jmenoval JUŠTA, podle první slabiky našich příjmení. Na mostě jsem pracoval se svým nejlepším kamarádem Dominikem Štarhou. Toho však na soutěži z vážných důvodů musel zastoupit Adam Jílek.

Po příjezdu do Letovic jsme si prohlédli ostatní mosty a zatím vůbec netušili, co nastane. Čekali jsme, až na nás dojde řada, protože jsme měli jít až jako poslední. Čas jsme si zkracovali tím, že jsme se dívali, jak dopadali ostatní soutěžící, a tipovali jsme, jak který most dopadne. Už nastal ten čas. Srdce mi silně bušilo a já jsem přemýšlel, jak to celé dopadne. Společně se studenty ze střední školy jsme umístili most a zavěsili na něj barel na vodu. Hned poté jsme začali se zátěžovou zkouškou. První konev a most stál a ani se nehnul a tak to pokračovalo. U páté konve se kolem stolu utvořil hlouček lidí a s napětím očekávali, jestli dopadneme lépe či hůře než oni sami. My jsme však nalili ještě další dvě konve. Najednou prásk, most praskl. Všichni nevěřili vlastním očím, studenti střední školy ani ostatní, a dokonce ani my sami, ale zároveň jsme byli hrozně moc šťastní. Netrpělivě jsme čekali, až vyhlásí výsledky. „Třetí místo tým z Lysic!“ Ale to nebyl náš tým, byl Tomáše a Zdeňka. Druhé místo tým z Rájce. Najednou se z reproduktoru ozvalo: „Tým JUŠTA z Lysic s velkým náskokem na druhé místo suverénně zvítězil“. Žilami se nám prohnala pýcha a zároveň hrdost. Vstali jsme a šli jsme si pro ceny. Pan učitel Horbas na nás byl velmi pyšný. Počkali jsme ještě na vyhlášení výsledků ze druhé kategorie a jeli jsme domů.

František Juračka, 9. C.

Čaroděj ze země Oz

Ve čtvrtek 28. března se žáci ze třídy 5. A vydali do divadla Radost na představení Čaroděj ze země Oz. Při trošce vyhledávání na internetu jsem zjistil, že knižní předloha tohoto představení byla vydána už v roce 1900! Taky mě zaujalo, že se oblíbenost této knihy srovnává i s dnešními moderními giganty, jako je například Harry Potter. Vzhledem ke stáří knižní předlohy představení působí velmi moderně. Divák je přenesen po většinu doby do fiktivní země Oz, která je rozdělena na pět částí. Hlavní postavou je dívka Dorotka, která se prostřednictvím tornáda ocitá v této zemi. Musí projít všechny oblasti a dostat se za čarodějem. Její putování je napínavé. Na cestě potkává Hastroše, Plecháče a Lva, kteří ji doprovází. Zajímavé bylo, že Hastroš toužil po mozku, aby mohl myslet. Plecháč potřeboval srdce, aby mohl milovat svou Laděnkou, a bojácný Lev odvahu, aby mohl být králem zvířat. Dorotka se svými pomocníky bojuje proti zlu. Divák je nakonec překvapen původem čaroděje. Vše nakonec dobře dopadne. Víc prozrazovat nebudu.

Z vlastní zkušenosti mohu říct, že je divadlo humorné a velmi dobře zahrané. Kostýmy jsou velmi hezké. Scéna hříjí barvami. Do děje je zasazeno hodně písniček, až se někdy představení podobá muzikálu. Výhodou představení také je, že se nemusí přemísťovat kulisy, ale jsou už přichystané za pódiem a vysunují se pomocí techniky, což je velmi chytrý způsob, jak ušetřit divákovi čas. Když všechno shrneme dohromady, je představení skutečně na vysoké úrovni. Podle slov mých spolužáků je představení též pobavilo a zaujalo je. Doufám, že se do divadla brzy znovu vrátíme.

Adam Fleischlinger, 5. A

Do naší školy přišel profesionální potápěč, pan Jaromír Janča, aby nám řekl něco o potápění jako takovém. Začal tím, kde se všude potápěl a kde je nejlepší se potápět. Potom nás obeznámil s vybavením, které potřebujeme na to, abychom se mohli bezpečně potápět. Zdůraznil, že nejdřív samozřejmě potřebujeme kyslík a světlo, abychom mohli pod vodou dýchat a něco vidět. Potom nám řekl, jak se zaznamenávají ponory (datum, čas a délka ponoru, hloubka, vybavení, typ vody a její teplota). Dozvěděli jsme se, že se člověk může potápět i na mnoha místech v Česku.

Mluvil o kameře značky GOPRO, která je samozřejmě vodotěsná. Její cena se pohybuje okolo 10 000 Kč. Pustil nám video, ze kterého jsme poznali, že se tomuto koníčku může každý věnovat i v zimě. Vysvětlil nám, že v zimě je pod vodou chlad. Od hloubky 20 metrů už potápěč nutně potřebuje dobrou baterku. Potom jsme na videu viděli, jak se potápí se žraloky, a prozradil nám, že nejsou až tak nebezpeční, jak si mnoho lidí myslí. Dále nám řekl, jak se potápěl na Maledivách, kde je teplo, dobrá viditelnost a je tam hodně krásných ryb. Také jsme mohli vidět, jak při potápění plaval ve vraku lodi ze druhé světové války nebo třeba v autobusu. Existuje v Evropě místo, kde je potápěčská atrakce. Pod vodou jsou různé věci, ke kterým se lidé potápějí a proplouvají jimi. Potom byl čas na otázky.

„Jezdil jste někdy na podvodním skútru?“

„Ano, je to dokonalé a svižné, ale velmi drahé, většinou si za ten skútr, který si koupíte, (určen pro začátečníky) zaplatíte asi tak 150 000 korun.“ Dozvěděl jsem se, že skútry používá americká armáda.

„Kde je nejnebezpečnější se potápět?“

„V Austrálii, nejen že tam je dokonce zákaz potápění, ale jsou tam žraloci bílí, kteří už nejsou tak neškodní jako ti normální (koráloví).“

„Jaké je nejnebezpečnější zvíře?“

„Žralok bílý nebo třeba rejnok elektrický, který dokáže vyprodukovat elektřinu a velmi vážně vás zranit, a v mnoha případech i zabít.“

„Kde jste se všude potápěl?“

„Na příklad tady v Česku nebo v Chorvatsku, Turecku, na Maledivách a tak dále.“

„Viděl jste někdy velrybu?“

„Nikdy jsem bohužel velrybu neviděl.“

Beseda byla velmi dobře připravená. Vše bylo perfektně objasněno a vysvětleno. Pan Janča nám ukázal kyslíkovou bombu a mohli jsme si vyzkoušet dýchání. Dozvěděli jsme se, že jedna bomba určená na potápění váží deset kilo. Člověk s ní vydrží pod vodou asi hodinu.

Byl bych moc rád, kdyby se podobné besedy s tak zajímavými lidmi konaly častěji.

Adam Fleischlinger, 5. A

Ukázka dravců

V pátek 5. dubna se na fotbalovém hřišti na Oulehle uskutečnila ukázka dravců. Byla pořádaná společností Seiferos, která se věnuje ochraně dravců. K ukázce byli dravci seřazeni od nejmenších přes větší až po třeba orly a supy. Pořadatelé nám sdělili poučné informace, které byly čas od času velmi vtipné. Nejdříve se ukazovala rychlost a dravost

živočichů a potom si dobrovolníci přivolali jménem ptáka na svoji ruku. Posledních deset minut se vybírali dobrovolníci, kteří by chtěli mít některého z dravců na ruce, samozřejmě s rukavicí. Všechno bylo zakončeno letem samice orla bělohlavého, která bohužel si chtěla užít svobody a letěla až za tribunu a vrátila se až asi po 5 minutách. Za velmi krátký čas jsme se zajímavým způsobem dozvěděli mnoho informací.

Adam Fleischlinger, 5. A

Florbalové ohlédnutí

Po vánočních prázdninách začali členové parlamentu připravovat pro žáky z prvního i druhého stupně florbalový turnaj. V lednu se ve velké tělocvičně uskutečnil turnaj pro sportovce z prvního stupně.

V pátek 18. ledna se ve 13:00 hod. všichni hráči přesunuli do šaten, kde se převlékli. Po chvíli se už postupně začali shromažďovat v tělocvičně. Týmy z jednotlivých tříd se postavily do zástupů. A mohlo začít slavnostní zahájení, při kterém byla ujasněna pravidla. Žáci byli rozděleni do dvou kategorií. První kategorii tvořili hráči ze třetích tříd a druhou čtvrtáci a pátáci. Turnaje se bohužel nezúčastnili hráči z 5. A. Potom byli představeni rozhodčí: Jan Prchal z deváté třídy, David Plevač a Jiří Bartoš z osmé. Kluci z florbalového kroužku druhého stupně připevnili k brankám síť zastupující brankáře (hrálo se bez brankářů kvůli bezpečnosti). A hned se šel sehrát první zápas, ve kterém se utkali třídy 3. A versus 3. B. Tento zápas jednoznačně vyhrálo „béčko“. Podle mého názoru byl v tomto zápasu nejlepším hráčem David Hrubý ze 3. B i přesto, že branku nedal, ale dobře bránil. Gól dali: Dominik Štefek, Ondřej Beneš a Václav Drábek, ale jeden gól neplatil. Výsledek byl 2 : 0. A v této kategorii tedy vyhráli žáci 3. B. Žáci z 3. A měli smůlu, protože byl vážně oslaben jejich tým, dva hráči bohužel onemocněli. Aby si třetíci zahráli, zkusili své síly změřit i s týmy z druhé kategorie. A vůbec si nevedli špatně.

Dále následoval opět boj „áčko a béčko“, kde se proti sobě postavily třídy 4. A a 4. B. V tomto utkání zvítězilo pro změnu „áčko“, a to znovu 2 : 0. Nejlepším hráčem podle hráčů vítězného týmu byl Jaroslav Theodor Koukal.

Teď už jsme šli mixovat třídy dohromady, takže zápas 3. B proti 4. B. Tentokrát to byli starší žáci z „béčka“, kteří vyhráli. Třetíci prohráli jen o jediný gól. Nejlepším hráčem zápasu byl podle spoluhráčů Adam Honsnejman. Dále se poprvé objevili na scéně hráči z 5. B, kteří s 3. A vyhráli těsně 1 : 0. A další mixování tříd! 5. B proti 4. A! Znovu vyhrála třída 5. B výsledkem 1 : 0. Žáci z 5. B vyhráli i nad třídou 4. B 3 : 1. V dalším zápase 4. B nemilosrdně porazila 3. A výsledkem 3 : 0. Hráči z 3. B podlehli týmu 4. A 0 : 2. Hrálo se tedy každým s každým napříč kategoriemi.

Rozhodlo se, že se na příští pátek, to bylo 25. ledna, už nebudou zvat hráči 3. A a 3. B, protože o vítězi v této kategorii bylo rozhodnuto hned 18. ledna. Naplánovány byly zápasy tříd 4. A, 4. B a 5. B, do kterých vstupovaly 4. A a 4. B se dvěma výhrami a jako favorit 5. B se třemi. Znovu se zkontrolovali žáci, přivázaly se sítě a šlo se hrát. Jako první se hrál zápas mezi čtvrtáky. Zápas byl velmi napínavý a mohli jsme vidět, že „béčko“ si posílilo morálku a upevnilo týmovou hru. První gól dala 4. B, když se míček snad omylem zakutálel až do branky, byl odpálen hokejkou Matěje Kopřivy. Skoro okamžitě se branky zvedly na počet dvou, tentokrát zásluhou Adama Honsnejmana, který si projel obranou a krásně skóroval. I přes obrovskou snahu 4. A se už jen podařilo snížit na konečných 2 : 1. A tak se třída 4. B dostala až do finále. Také se Adam Honsnejman vyrovnal s Tomem Horáčkem v počtu vstřelených branek.

Nastal boj o zlato. Za favority byli považováni žáci z 5. B, ale to se začalo měnit hned od začátku zápasu, kdy se znovu Adam Honsnejman prokličkoval obranou a skóroval. Tak se taky dostal do vedení v tabulce střelců. 5. B se snažila marně vyrovnat. 4. B porazila 5. B rozdílem dvou branek. Stala se tak absolutním vítězem.

Florbalové ohlédnutí

Ted' už stačilo rozhodnout o druhém a třetím místě. 5. B versus 4. A! I přes svižnost a rychlost hry se kvůli remíze muselo jít do prodloužení. Všichni se vrhli do hry a přetahovali se o míček, až 4. A podlehla a dostala gól. Toto skóre se mohlo ještě navýšit, nebýt Toma Kotka, který celou situaci uhasil.

Pořadí tříd: 4. B, 5. B, 4. A. Nejlepší střelci: Adam Honsnejman (6 branek) a Tomáš Horáček (5 branek).

Poděkování patří výše zmiňovaným rozhodčím, dále Dominiku Jakubcovi (zapisovateli výsledků), Nikole Bělehrádkové a Emě Rozprýmové (organizátorkám) a Jiřímu Sokolovi, který měl na starosti diváky.

Dne 28. ledna se předávaly ceny. Nikol Bělehrádková, předsedkyně parlamentu, ale kvůli náledí na silnicích nepřijela do školy včas, a proto se tohoto úkolu musela ujmout místopředsedkyně Petra Růžková z 9. A. Pomohla jí Andrea Sedláková. Ceny do soutěže věnoval parlament, kytku, kterou drží žáci v rukách, vyrobila z lízátek a bonbonů Sára Hrnčířová z 9. C a diplomy vytvořila Denisa Horáková z 8. C.

Adam Fleischlinger, 5. A

V úterý 19. února jsme jeli na okresní kolo florbalového turnaje pro první stupeň. Turnaj se konal v Blansku ve sportovní hale „Údolní“. Byla přichystána dvě hrací hřiště a v patře pro nás otevřeli restauraci, kde jsme si mohli dát třeba pizzu. První zápas jsme hráli proti Knínicím a vyhráli jsme 5 : 0. Druhý zápas byl proti Letovicím a ten skončil 5 : 1 pro Lysice. A tak jsme se bez porážky probodovali do čtvrtfinále. Nastoupili jsme proti týmu ze Svitávky. Soupeři byli silnější, a tak jsme prohráli 3 : 1. Nevadí. Zahráli jsme si a pizza s kamarády byla taky dobrá.

Matyáš Janoušek, 4. B

Kunštátská laťka

Dne 20. března 2019 se uskutečnila Kunštátská laťka (okresní přebor ve skoku vysokém). Jako doprovod s námi jela paní učitelka Kubičková a později, což nás potěšilo, se na nás přijela podívat i paní učitelka Nedomová.

Byli jsme rozdělení na mladší a starší kategorii. Za mladší žákyně soutěžila Petra Šínová a za mladší žáky Adam Gracias, Samuel Cík, Jakub Kazda a Petr Rudolf. Za starší žákyně Nikola Bělehrádková, Ema Rozprýmová a Denisa Horáková a za starší žáky Tomáš Homolka, Martin Alexa, František Holík a Karel Žáček. Jako první šly skákat mladší holky, měly základ 105 cm a kluci 115 cm. Jakub Kazda bohužel skončil jen 120 cm. Samuel Cík si vedl už o něco lépe a skočil 135 cm a Adam Gracias zdolal 140 cm. Nejlépe se dařilo Petru Rudolfovi, se 145 cm se umístil na 2. místě. Mladší žákyně si vedly taky dobře. Petra Šínová skočila 133 cm a vybojovala tak 3. místo. Starší žákyně měly základ 115 cm a kluci 130 cm. Starším žákům se nepodařilo získat umístění, ale také jim patří poděkování za skvělou reprezentaci školy. Tomáš Homolka zdolal 130 cm, Martin Alexa 140 cm, František Holík skočil 147 cm a Karel Žáček dobrých 150 cm. Starší žákyně si vedly o něco lépe. Denisa Horáková zdolala laťku ve výšce 125 cm, Nikola Bělehrádková skočila 135 cm a Ema Rozprýmová se 140 cm obsadila 3. místo.

Myslím si, že naše výprava byla poměrně úspěšná. A co na naše výsledky říká paní učitelka Kubičková?

„Oceňuji všechny účastníky za zodpovědný přístup a výbornou reprezentaci školy. Nebylo snadné se koncentrovat a podat výkon v cizím prostředí a zaplněné hale, přesto se podařilo získat tři medaile. To já i paní učitelka Nedomová považujeme za skvělý úspěch. Všem žákům děkuji a přeji hodně úspěchů nejen při sportovních akcích.“

Petra Šínová, 7. C

K Velikonocům od nepaměti patří malování kraslic, pletení pomlázek, ale i pečení cukroví, zejména beránků. A proto jsme si pro vás připravily jeden jednoduchý recept. Překvapte své blízké. Přece si beránka nekoupíte v supermarketu!

Budeme potřebovat:

- 0, 5 hrnku oleje
- 1 hrnek cukru krupice
- 2, 5 hrnku polohrubé mouky
- 1 hrnek mléka
- 2 lžice rumu
- 2 kusy vejce
- 1 prášek do pečiva
- 1 vanilkový cukr
- Špetku citrónové kůry
- Špetku soli
- Mouku na vysypání formy
- Tuk na její vymazání

Postup:

Smícháme mouku s kypřícím práškem, solí, citrónovou kůrou, vanilkovým a krupicovým cukrem. Rozšleháme vejce v mléce a nalijeme do směsi z mouky. Přidáme olej, rum a zamícháme v hladké těsto. Těsto nalijeme do předem vymazané a vysypané formy a vložíme do trouby, která je předehřátá na 180°C. Beránka pečeme asi 40 – 50 minut. Jakmile bude hotový, vyndáme ho z trouby a necháme ve formě vychladnout, až poté jej vyklopíme. Nakonec ho můžeme různě ozdobit.

Doufáme, že tento recept vyzkoušíte a že vám beránek bude chutnat. Kromě toho, že si pochutnáte na beránkovi, nezapomeňte si také na sebe něco pěkného pořídit, aby vás, jak se říká, nepokakal. Každý má mít na Velikonoce něco nového. Mimochodem barvou letošního roku je žlutá. Hezké Velikonoce!

Veronika Španělová a Pavlína Hloušová, 9. C

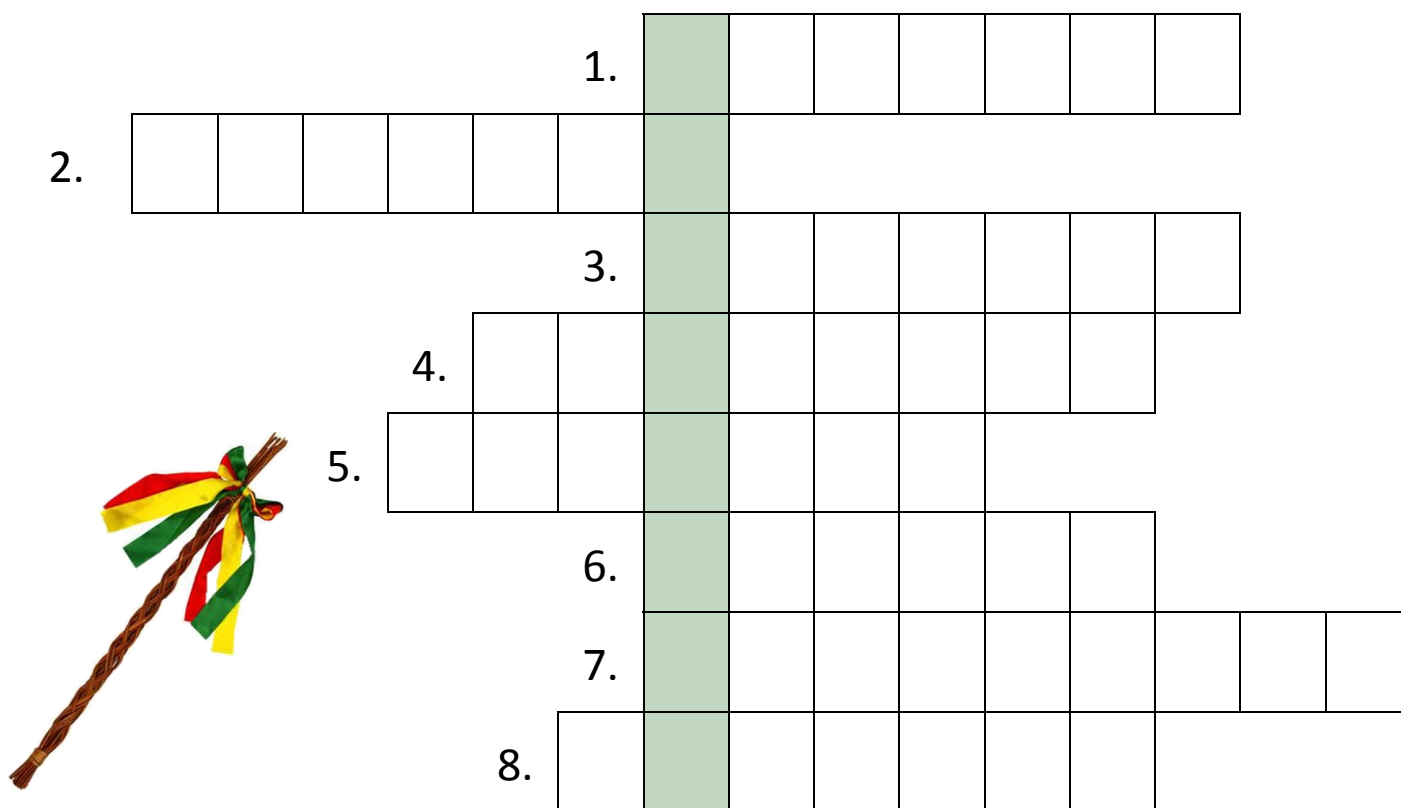
Adam Fleischlinger, 5. A

Křížovka o ceny

Ahoj, připravila jsem si pro vás další křížovku. Tajenka je jak jinak s velikonočním tématem. Velikonoce mají rádi asi všichni, i když některé holky říkají, že se vůbec netěší na Velikonoční pondělí. No, nějak to přežijeme. A pokud klukům závidíte pomlázku, vyluštěte ještě dnes křížovku a s časopisem zajděte o první velké přestávce k počítačové učebně. Máme pro vás nachystané velikonoční sladkosti. Moc se na vás těšíme.

Lucie Dufková, 6. C

1. Materiál k pletení pomlázek
2. Jeden ze symbolů Velikonoc
3. Oblíbené sladké pečivo
4. Podstatné jméno ke slovesu malovat
5. Peče se ve formě
6. Barva čtvrtku před Velikonocemi
7. Chlapci s pomlázkou
8. Zdrobnělina zvířete s dlouhými ušima

Veselé Velikonoce

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 17. dubna 2019 nákladem 60 kusů.
Šéfredaktorka: Michaela Keslová, korektor: Jiří Kotolan, grafická úprava: Maxim Ryashko. Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.

